

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00268 / 21.01.2016
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	FILIPESCU, P. Ion și FUEREA, Augustin. <i>Drept instituțional comunitar european</i> . Ediția a II-a. București: Actami. 1996. In 1998 Academia Română acordă autorilor premiul „Nicolae Titulescu”.
OA	ISAAC, G. <i>Droit communautaire général</i> . Paris: Masson. 1993.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.031:31 - p.091:00	p.119:01 - p.182:53
p.094:01 - p.123:28	p.044:01 - p.067:11
p.129:10 – p.134:06	p.218:10 - p.220:37
p.152:04 – p.161:00	p.067:24 - p.085:12
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioase de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Droit communautaire général

3e édition

Guy ISAAC

MASSON Droit Sciences Economiques

Collection Droit — Sciences Économiques

Droit communautaire général

par

Guy Isaac

Professeur à l'Université des Sciences Sociales
de Toulouse et au Collège d'Europe (Bruges)
Président honoraire de l'Université
des Sciences Sociales de Toulouse

*Troisième édition
revue et mise à jour
4e tirage*

MASSON
Paris Milan Barcelone Bonn

1993

Conseil d'État admet nécessairement que la directive fait, comme telle, partie de la légalité dont il est chargé d'assurer le respect, c'est-à-dire qu'elle contient des règles de droit intégrées dans l'ordre juridique national.

3) Enfin, l'applicabilité immédiate du droit issu des accords externes des Communautés ne fait, elle non plus, aucun doute : le Conseil d'État admet que les accords conclus par le Conseil des Communautés (en l'espèce par voie de « décision ») et publiés au *J.O.C.E.*, sont, de ce seul fait, introduits dans l'ordre juridique national, sans avoir besoin ni de ratification ni de publication nationales (C.E., 12.10.1979, *Syndicat des importateurs de vêtements...*, précité).

Section 2

L'applicabilité directe du droit communautaire

Non seulement le droit communautaire s'insère automatiquement dans l'ordre interne des États membres, mais il possède une aptitude générale à y compléter directement le patrimoine juridique des particuliers de droits subjectifs et/ou d'obligations, tant dans leurs rapports avec d'autres particuliers que dans leurs relations avec l'État dont ils relèvent. Concrètement, l'effet direct ou l'applicabilité directe, « c'est le droit pour toute personne de demander à son juge de lui appliquer traités, règlements, directives ou décisions communautaires. C'est l'obligation pour le juge de faire usage de ces textes, quelle que soit la législation du pays dont il relève » (R. Lecourt, *L'Europe des juges*, Bruylant, Bruxelles, 1976, 248).

Reconnaître l'effet direct, c'est garantir le statut juridique du citoyen européen...

§ 1. Le principe de l'effet direct du droit communautaire

I. Applicabilité directe et droit international

BIBLIOGRAPHIE

VERHOEVEN (J.), La notion d'applicabilité directe du droit international, *R.B.D.I.* 1980, 243.

Nul ne conteste plus, aujourd'hui, que les traités internationaux peuvent directement accorder des droits ou imposer des obligations aux individus et non pas seulement se cantonner à produire des effets de droit à l'égard de ces sujets classiques du droit international que sont les États. Mais la conception inverse fut longtemps dominante, ainsi que le notait la cour permanente de justice internationale dans l'*affaire de la compétence des tribunaux de Dantzig* (avis du 3.3.1928, série B, n° 15. 17) : « selon un principe de droit international bien établi, un accord international ne peut, comme tel, créer directement des droits et des obligations pour les particuliers ». Toutefois, dans cette même affaire, la Cour ajoutait : « on ne saurait contester que l'objet même d'un accord international, dans l'intention des parties contractantes, puisse être l'adoption, par les parties, de règles déterminées, créant des droits et obligations pour les individus et susceptibles d'être appliquées par les tribunaux nationaux ». Dès lors, il devait être communément admis

lative... à des autorités internationales créées en vertu d'un accord conclu sur la base de la réciprocité avec d'autres États en vue de promouvoir la coopération internationale et l'ordre juridique international ». De même, en Irlande, une modification constitutionnelle spécifique (3e amendement à la constitution, 1972) écarte toute possibilité de conflit entre le droit communautaire et le droit constitutionnel : « aucune disposition de la présente constitution n'invalide les règles, actes ou mesures adoptés par l'État et rendus nécessaires par ses obligations de membre de la Communauté, ni n'empêche les règles, actes ou mesures adoptés par les Communautés ou par leurs institutions d'avoir force de loi dans l'État » (sur l'interprétation et les limites du 3e amendement, cf. K.S.C. Bradley, l'Acte unique et la constitution irlandaise, *R.M.C.* 1988.87).

► Au Royaume-Uni, un texte a paru nécessaire pour déroger au principe de la primauté de la loi postérieure, lui-même conséquence du principe de la souveraineté du Parlement (celui-ci, non lié par une constitution écrite rigide, est entièrement libre, y compris de modifier ce qu'il a décidé auparavant). Disposition inédite en droit anglais, la Loi sur les Communautés européennes (*European Communities Act, 1972*) s'efforce de garantir pragmatiquement la primauté ; d'abord, en prescrivant que les lois ultérieures doivent être interprétées de façon à les rendre compatibles avec le droit communautaire, le Parlement devant être présumé ne pas avoir voulu déroger (Section 2,4) ; ensuite, en faisant obligation aux juges de respecter les « principes énoncés par la Cour européenne » dont, naturellement, le principe de la primauté (Section 3, 1) (cf. la première décision par laquelle une juridiction anglaise fait prévaloir le droit communautaire sur le droit national postérieur, *Court of Appeal, Pickstone, R.T.D.E.* 1987.667 ; pour une mise en œuvre restrictive de la section 2,4 *European Communities Act* : House of Lords, *Duke, Common Market Law Review*, 25, 629). Le point faible de cette construction réside, bien sûr, dans le fait que l'*European Communities Act* pourrait lui aussi être abrogé ou faire l'objet de dérogations expresses votées par le Parlement.

En Irlande et au Danemark, enfin, la solution d'un conflit éventuel entre loi et droit communautaire demeure incertaine dans la mesure où des dispositions législatives prises pour faciliter l'application du droit communautaire (*European Communities Act, 1972* et loi sur l'adhésion du Danemark aux Communautés du 11 octobre 1972) sont, sur ce point, encore moins explicites qu'au Royaume-Uni.

► Chez les trois derniers adhérents, les dispositions constitutionnelles, même si elles ne visent que les traités et organisations internationales en général, autorisent sans difficulté les limitations de compétences commandées par les traités communautaires et devraient faciliter la reconnaissance effective et la primauté du droit communautaire.

L'article 28 de la constitution grecque de 1975 autorise, dans ses paragraphes 2 et 3 : « les transferts de compétence à des institutions d'organisations internationales », ainsi que des « limitations à l'exercice de la souveraineté nationale », par voie de traités, à condition que la loi de ratification soit adoptée à une majorité spéciale, ce qui fut le cas. Bien plus, la primauté du droit communautaire sur la loi ne semble pas devoir faire difficulté, en raison des dispositions de l'article 28.1 : « les règles du droit international généralement acceptées, ainsi que les traités internationaux ratifiés par voie de loi et entrés en vigueur conformément à leurs dispositions, font partie intégrante du droit interne hellénique et ont une autorité supérieure à toute disposition contraire de la loi ».

En Espagne, la constitution du 27 décembre 1979 disposant « loi organique pourra autoriser la conclusion de traités attribuant à une organisation ou institution internationale l'exercice de compétences dérivées de la constitution » (art. 93), le traité d'adhésion pu être ratifié après autorisation d'une loi organique votée à la majorité absolue des membres des Cortès. De même, au Portugal, l'article 8, paragraphe 3 issu de la révision constitutionnelle de 1982, qui prévoit que : « les normes arrêtées par les organes compétents des organisations internationales dont le Portugal est membre produisent directement leurs effets dans son ordre juridique interne, si cela est expressément établi dans les traités institutifs en cause », postule la constitutionnalité des délégations de compétence. Cette même disposition, de même que celle qui figure à l'article 96 paragraphe 1 de la constitution espagnole, qui sans affirmer la primauté des traités sur les lois postérieures, se prêtent à une telle interprétation, devraient faciliter la tâche des juridictions confrontées aux exigences de la Cour de justice en matière de primauté du droit communautaire.